

מדי יום במילחמת-העולם השנייה בעיתון של הצבא האמריקאי „סטארס אנד סטרייפס“, היו שני גיבורים: ג'ו ווילי, תמיד בבגדים מרופטים — תמיד לא מגולחים. וכאשר פעם פנה אל מאולדין גנרל פטון ואמר לו: „יש לך השפעה גדולה על חיילים — מדוע אתה מצייר אותם כה לא מסודרים?“ ענה מאולדין: „השפעתי על החיילים נובעת מכך שאני מציירים כפי שהם.“

ובאחד מרישומיו רואים שני מ"צ הנוזרים פים בג'ו ווילי על ההופעה המרושלת, וג'ו אומר: „הם צודקים — כאשר אנו בחופשה ולא בחזית, עלינו להיראות כמו חיילים...“

אני סומך בדוגמות הנ"ל על זיכרוני — אך בוודאי ניתן לאמת את הדברים בי מערכת „סטארס אנד סטרייפס“.

שלא יבינו אותי שלא כהלכה — אני חוזר כי אינני מזלזל בהופעה החיצונית של חיילים. אינני טוען שחייל מרושל טוב מן המסודר. אני רק מנסה לומר כי דפוסי ההופעה החיצונית של חיילינו צריכים להיות מותאמים להרגלי החיים שלנו. מיסגרת צבאית היא כפייתית. חייל צריך לוותר על הרבה מאד מחופש הפרט, על הנוחות האישית ועוד, השאלה היא: עד כמה ועל מה אנו רוצים ליצור נקודות חיכוך נוספות.

ככלל — בצבא מחדדים את ההרגלים של החייל מתקופת הנערות. הוא היה רגיל, מאז ילדותו, לבוא בשעה קבועה לגן או לבית-הספר, לארוחות בביתו. הוא הורגל להבין שעורים, להישמע למורה או למדריך — ולכבד סמכות בחוץ ובבית, אך הוא לא ענב עניבה ולא חבש כובע לפני גיוסו. והעובדה היא שלמרות אלפי תלונות מדי חודש (אלפים רבים) ולמרות פעולות דראסטיות של מחבוש מיידי — עוד לפני המישפט — על אי-חבישת כובע — נאלץ צה"ל להקדיש משאבים רבים, זמן ומרץ — וללא הצלחה יתירה.

האם לא ניתן היה לאכוף את חובת חבישת הכובע? — בוודאי שכן.

דרו ז"ל אמר לי פעם, כאשר שוחחנו על מישמעת ההופעה ואכיפתה: „אם ארצה — יצדיעו חיילים גם להתול — הרי שאלה היא רק לכמה אמצעים, זמן ומרה שחורה יגרום הדבר.“

אני יודע שיש להרגיל ולאמן חייל לבצע הוראות בלתי-אהודות. באימונים בשדה, ובוודאי בקרב, יצטרך הוא לבצע דברים נעימים הרבה פחות. אבל שוב, השאלה היא אם ה„מדיום“ חייב להיות בכובע.

האם לא ניתן להגיע לתכלית באמצעים שבהם ההתנגשות עם החייל קטנה יותר — כי, בסופו של דבר, גינוני מישמעת חיצוניים הם רק אמצעי, לא המטרה.

ואנו ויתרנו לא רק על העניבה, אף חובת הצדעה חלה אצלנו רק בתוך המחנה ולא בחוצות העיר, כפי שהיה נהוג בצבא הבריטי לפחות במילחמת-העולם השנייה. ואין חייל קורא לקצין אצלנו „סר“ (אדוני).

עובדה היא — חיילי „גולני“ לחמו בי מערכות ישראל לא גרוע מהיילי חטיבה 7 — שבה המישמעת החיצונית היתה כל העת גבוהה הרבה יותר.

בית-הספר לשריון היה, ונשאר, בסיס שבו המישמעת, כולל מישמעת הופעה, חזקה ביותר — והדבר הזה לא מנע טיריטורים (אם כי אינני טוען שבגלל המישמעת הזאת הם נגרמו).

לסיכום — נסכים כי הראש הוא העיקר, ולא הכובע.

יכול להיות צבא טוב או רע — אנושי או קלנסי — ללא קשר אם חייליו חובשים כובע או בלוריתם מתנופפת ברוח.

אני מכבד את דעתם של אלה החושבים שעם כובע על הראש יהיה צה"ל טוב יותר. לי, ולרבים אחרים, נראה שהוא יהיה טוב באותה המידה גם ללא כובע — וזה יחסוך הרבה מרה שחורה.

ואני מקווה כי בכך ייפסק הוויכוח על הכובע — והעם בציון לא יתפלג נוסף על „שלום בטוח“ ו„שלום עכשיו“ — גם ל„ראש כסוי“ ו„ראש גלוי“.

פוחס להב

הגיע לבית בתל-אביב, ושבנו מצא את מותו, במונית בעלת לוחית-זיהוי שהעידו עליה כי מקורה ממזרח-ירושלים. אולם כמו במיקרים רבים אחרים, כאשר חרושת השמועות משתוללת, מתברר כי האמת היתה שונה לגמרי. עורך-הדין ארווין שימרון יצא ביום התמישי האחרון מירושלים לתל-אביב, כדי להשתתף בפגעי שבת במוסד ממשלתי, שאותו מייצג משרד עורכי-הדין שבבבלותו. הוא נסע במונית ממזרח ירושלים, השייכת לנהג הערבי ג'אמיל חאדר. חאדר הוא שהג שעימו יש למישרד של שימרון הסכם קבוע, ואת מרבית נסיעותיו של עורך-הדין אל מחוץ לעיר נהג לבצע במונית זו.

בתחילה היתה התדהמה. האיש, ש שמו הזכור בעיתונים מדי יום ביומו בחודשים האחרונים, מי ששמו עלה על גלי-האחר בתדירות כמו ישר בממשלה, ור שרק ימים ספורים קודם-לכן התראיין בר טלוויזיה והכריז מילחמה על המימסד הר מישפטי בארץ, עורך-הדין ארווין שימרון, נפטר מהתקף-לב פתאומי. אחר-כך החלה חרושת השמועות טוחנת. קשה היה להניח כי מותו של מי שעמד בראש הוועדה לחקירת הפשע בארץ, ש הוועדה בקראה על שמו, שעצם הזכרת שמו יצר אסוציאציה עם עולם הפשע, יוכל למות במפתיע, סתם כך. פירסום במעריב שתיאר את נסיבות מותו

חרושת השמועות השתוללה ברחבי הארץ כאשר נודעו נסיבות אך השמועות

של שימרון, יצר גל אחר, בידיעה העיתונאית לוויתו של שימרון דיהת ציירי-הדין את הרופא שימרון בהתנהגותו במסדרונות בית-הספר, שבהם פגש במישרדי יושבים אנשי סיפורים. בהתקף-לב רה ממשרד אשתו ו... חרבה ו...

ולה אצלנו וטובה מזו שבצא הבריטי. בצבא הבריטי, בעת ריתוק למחנה יושב קל, יחסית) היה על החייל להתייצב י שעה מ-17:00 עד 22:00 בחדר המישמר בכל פעם בלבוש אחר, כאשר פעם נו לו לנקות סירים מפויחים — וכעבור סקה של חמש דקות לסייד את התיקרה הנו, כנראה, את המישחק של שחור-ו-לב.

מחבוש היה על החיילים להעביר ללא מסק ערימות חול ממקום אחד לשני חזרה, עבודה ללא תכלית — כאדיאולור (כל זאת, למען המישמעת...)

לא התנסיתי אישית בכגון אלה, אבל דברים נוספים. חייל חולה — לפני יגש למיסדר חולים היה צריך להפקיד חנה-האימונים את צידו במחסן פלור, וזה כלל מיטה מארבעה קרשים ורגלי זל, מיורך, שמיות, נשק וציוד אישי והיה די קשה לחייל עם חום גבוה חוב זאת.

מסתבר, אפוא, כי מישמעת נוקשה אינה ענת טירטורים ואינה מבטיחה יחס נאות ייל.

לגבי הפלמ"ח — שבעיני עמידרור הוא י אבות הטומאה (קריא הטירטורים), נדר לי כי חטיבת „הראל“, למשל, לחמה רמה להקמת ישראל הרבה יותר מ„אלכ"ח רבני“ — למרות שלא היה הפלמ"ח בע תיקני... ואינני יודע אם הטירטורים פני מורשת הפלמ"ח. לעומת זאת אתה, ידרור, ואחרים, מכירים בוודאי כמה כים מתקופת הפלמ"ח, שעליהם התחנך חתשל צה"ל והם יכולים לשמש מופת ם כולו — ובוודאי לצבאות אחרים.

לגבי הצבא האמריקאי, לציייר ביל מאולדין — שרישומיו הופיעו

הבורסה

עליה, ירידה ושוב עליה

בימים הקרובים יכולה לחול עלייה טכנית קלה, עד שיתקרב מועד הנפקת הזכויות של בל"ל ב-20 בחודש ושל „בנק הפועלים“ ב-25 בחודש. שתי הנפקות אלה, יחד, תגייסנה מיליארד לירות ו- ללא ספק תגרומנה יציאת כסף ממניות אחרות לשם השקעתו ב- הנפקות החדשות. החודש תהיינה עוד כמה הנפקות קטנות, כמו זכויות „איגוד“ ב-150 מיליון לירות, „ריס“, נווהים ורוביני טייני בו כמה מאות מיליונים נוספות. כל אלה יגרמו ירידת שעי רים שתטיים בסוף החודש, כפי שנכתב כבר במדור זה פעמים אחרות. אז גם יזרמו לשוק פידינות מילונה-הברירה מלפני המש שנים, שערך פידיונם בחודשים הקרובים יגיע ל-15 מיליארד לירות.

כיוון שאין ספק כי שערי ה- מניות יעלו בחודש הבא שוב, יעי שו החכמים בתבונה אם יקנו מניות במחירים נמוכים בסוף חודש זה. יש שורה של מניות טובות ששערן ירד בצורה מושכת: ים המלח, למשל, שיפרסם מאזן בי יולי ואשר הרוויח יותר מ-350 מיליון לירות או נייר חדרה, „עלית“, „פולגת“ ו„ספחות“.

איגוד

אגלה טבח

כפי שכתב מדור זה בשבוע ש- עבר, חייבה הרשות-לניירות-ערך את „בנק איגוד“ לציין בתשקיפו כי שתי-קופות גמל שלו מכרו ניירות-ערך בניגוד לתקנות, ונעני שו על כך. בעמוד 24 של התשקיף נמסר הדבר בצורה ברורה ביותר.